

12/5/2019

Αγαπημένε μου Τάσο,

Κρατώντας με τα χέρια και τον νου και όλο μου το θυμικό την «καμπανελλόπετρα» αυτοβυθίστηκα στα βάθια τα απύθμενα της ποιητικής σου ονειροφαντασίας γινόμενος γευσιγνώστης θάμβους και θάλπους ανείπωτου. Διορθώνω, όμως, το λάθος μου· δεν «αυτοβυθίστηκα»· με βύθισες και μάλιστα σε βάθια πιο ψηλά (τι αντίφαση!) κι από τα αλπικά βουνά!

Στην αφιερωματική σου προσφώνηση με αποκαλείς «δάσκαλο» και «φίλο». Κρατάω το δεύτερο, γιατί συ είσαι δάσκαλος δικός μου κι είμαι περήφανος γι' αυτό.

Σαν άρχισα να γεύομαι τα νάματα του ποιητικού σου «είναι» πήρα στο χέρι γραφίδα διδασκαλική κι αρχίνησα ο αφελής να σημειώνω όσα μου άρεσαν. Διαπίστωσα σε λίγο ότι δεν υπήρχε χώρος γι' αυτά που δε μου άρεσαν. Τι να τον έκανα; Στο διαμαντένιο σου αυτό βιβλίο το «μη αρεστόν» αποτελεί *terram incognitam*! Γεύτηκα της γλώσσας σου τον πλούτο, γεύτηκα της σκέψης σου το βάθος, γεύτηκα του λυρισμού σου το πάθος, γεύτηκα της φαντασίας σου το εύρος, γεύτηκα κοντολογίς την «... ορμητική της ύπαρξής σου ουσία που όνο ανεμίζει φρέσκα σημαίνοντα».

Τάσο, αγαπημένο μου παιδί, αγαπημένε μου δάσκαλε, θα φύγω με ένα ανεκπλήρωτο έρωτα από τη ζωή, ότι δε σε είχα, έστω για μια σχολική χρονιά, δάσκαλό μου μέσα σε μια αίθουσα διδασκαλίας, για να βιώσω αυτό που λέγεται διδακτική πρακτική και το πώς ακόμα και η πιο πεζολογική μορφή του καθημερινού μας βίου γίνεται ποίημα. Εύχομαι αυτό να πραγματωθεί σε μια άλλη της ζωής διάσταση, όπου απεγκλωβισμένος από τα γήινα δεσμά θα σε ακούω να μου λες: «... Μη φοβηθείς το θείο ύψος. Πέσε στα άπατα. Θα βρεις τον δρόμο. Πάντα τον βρίσκουμε. Όλοι μας».

Τάσο μου, σε ζηλεύω. Αυτό το «ζηλεύω» με κάνει περήφανο για σένα.

**Με πολλή αγάπη,
Χρήστος, ένας λιλιπούτειος μαθητής σου**